

...s báječnějma psiskama ☐ . DVĚMA!Ano ano..... ANO!! I Tali totiž byla báječná. Od začátku. Od probuzení až po usnutí ☐ . Žádný hysteráky v autě, žádný vystřelování z kufru. Hezky se poslechlo (dobře, po upozornění, ale poslechlo), že v kufru se čeká a vystoupí se, až když je povoleno. Od auta se nevyletuje, od auta se co? Jde. Pravda, první část cesty na vodítku, ale jde se. A to civilizovaně. Po odepnutí vodítko a požadavku na oční kontakt jest tak učiněno. A vyběhne se až, když je to povoleno (pravda, sice se třepeme jak šnuptychl z rychliku a jen jen vyrazit, ale... čekáme) . Příjemná změna, musím říct, že příjemná. Jakmile dostala volno, vystřelila se jak z praku a letěla okamžitě zkontrolovat všechny keře na okraji pozemku, proběhnout louku a..... na zapískání přiletěla k brance a šla hezky na zahradu. Proběhnout zahradou, zkontrolovat co jde a přiběhnout za námi. Vysmátě a s chutí. Pomuchlat se a pohybovat se v okolí.

Vzhledem k tomu, že zima dala chalupě i zahradě zabrat, bylo pořádně co dělat. A aby nám práce šla od ruky lépe a radostněji, kecali nám do toho dost často dva poradci. Ten flekatej měl pravda ještě trochu jiný starosti, protože na něj přišlo nutkání porodit. Pokud je nějaká náplň, tak se pochopitelně nerodí. Jakmile ale nejsou mozek či tělo zaměstnány, spustí se předporodní a porodní přípravy a ze psa, teda z feny se stává kňour, kterej chodí zahradou, prostorem a kňooooouráááá. Pak si kňour vzpomene, že by se mohli zmlátit s Rumoušem a začnou proudit prostorem. To způsobí, že taky začne někdo z nás proudit prostorem, aby je vyhnal na louku. Protože půda je hrozně podmáčená a oni už na mnoha místech stačili ten trávník zdevastovat. Co nezničil mech, dobili tyhle dva magoři. Ohaři magoři! ☐

Tali mi ten den dělala jen samou radost. Ani jednou jedinkrát to nebylo o tom, že bych se musela dohadovat, rozčilovat, být důrazná. Když se zavolalo, tak se VŽDYCKY OCHOTNĚ přišlo. Nechápu ☐ . A co nechápu ještě víc, je ta skutečnost, že jsem o tomhle víkendu mohla začít po dlouhý době něco, co už dlouho ne . A na co jsem si zrovinka nedávno postěžovala. A sice na to, že jí samotnou nenapadne, jen tak se přijít ukázat, nahlásit. Že je zázrak, když si ten příchod z louky vymůžeme bez dohadování. Ale přijít sama? Vůbec. Furt si jede svoje, nikoho nepotřebuje. Pamatujete si to? No, tak pro tuhle sváteční sobotu udělala Talinka moc pěknou výjimku. Nechala jsem ji jednu chvilku vzadu za zahradou na louce a šla si kutit dovnitř na záhony. A najednou slyším dusot a koukám, že mezi plaňkama plotu letí kupa fleků. A vzápětí vidím vytlemenou hubu, jazyk na vestě a nad hlavou komiksovou bublinu s nápisem "Čůs voe, sem tady, to čumíš, co?!" No, to sem teda čuměla . Nicméně jsem zároveň i stihla nadšeně jásat, hýkat a povykovat a pochopitelně

jsme musely utikat ke stolku, kde byl pytlík s masíčkem. Četnost jejích příchodů pochopitelně není taková, jako u Rumíčka, ale ještě si to pro tentokrát tak dvakrát, možná třikrát stříhla. To mě potěšilo moc.

A co mě potěšilo ještě víc byla naše společná prochajda úvozem mezi polema. Není to nic dlouhého, jen tak spíš, aby jsme si vyšli ze zahrady a louky ven. Aby měli taky jiný podněty. Na víc teď momentálně čas nebyl, ale o zábavu postaráno mají, a o pohyb taky, takže není co řešit. Minule jsem je vzala každého zvlášť a užívala jsem si s Tali toho, že jsem za celou dobu nemusela ani jednou zavolat. Tentokrát jsem je vzala oba naráz a říkala si, jak moc toho bude Tali využívat. Nebylo to vůbec marný. Nemusela jsem vůbec povelovat, vystačili jsme si s běžnou konverzační komunikací ve stylu: "Kdepak seš Talinko?"....."Tady jdeme." a tak jako podobně. Větičky, který ji za normálních okolností protečou ušima a bez skutečného povelu se neobejdeme. Bylo to báječný.

A ještě báječnější bylo, že když oba odběhli z cesty do neudržovaný zarostlý části pole a Tali najednou přímo, ale opravdu přímo pod šňupákem vyrazil zajíc.... tak..... se po písknutí a "NE!"OKAMŽITĚ zastavila. Já sem myslela, že jsem někde jinde, nebo se dívám na film nějaký, nebo tak něco, ale nechtělo se mi věřit, že to je PRAVDA!! Bylo to skvělý, skvělý, skvělýýýýý!!! Pak bylo pochopitelně trochu pracnější, ji ukočírovat v takovém tom ohařím rejdní v místě, kde zajíc byl. Za normálních okolností - tedy pokud by byla dobře ovladatelná, tak psa nechávám, ať si to lože projede, jako kompenzaci, ale tady jsem si nebyla jistá, co se jí v hlavě dál urodí. Ale chápete to?? Já ne, já furt ještě ne. A pak jsme prostě šli všichni.... normálně.... úvozem spolu. Mooočikovná byla, moooočikovná. Tady jsem trochu pozorností ožulila nebohýho Rumíčka, kterej pochopitelně vzorovaně stál a sám od sebe byl za hodnýho a já tentokrát tolik neocenila jeho vzorovanost, ale byla jsem dost v šoku, tak snad mi to, hošíček můj zlatej ☺ , odpustil. Vrátili jsme se na zahradu a já ještě zcela udivená mohla pokračovat v práci a pochopitelně o tom předtím nadšeně poreferovat asi 100x dokola pánikovi ☺ .

A ohařici dostali k žužlání kostéčky, aby se nenudili. A občas byli vyhozeni ven, když bitkařili, občas se šlo ven házet nějaký ten balonek, občas se zavolalo a taky se přišlo. A taky se trochu žebralo ☺ . Protože ten mazanec, ten se mi teda povedl!! A tak jasněže, že i na ohařiky zbylo. Protože pro hodný ohařiky, tak pro ty mám já vždycky něco při ruce. Byla to prostě báječná sobota. Doma jsme pak fšící svorně odpadli. A kupodivu jsme kňoura nechali

na zahradě. Tali byla tak vyřízená, že ani nevyzpěvovala při přípravě jejich večeře, jak to měla poslední době ve zvyku a musela být vedena k pořádku a hlavně tichosti. Neměla sílu ani nervózně funět ☐ a po žrádle sama přišla, že už aby se šlo ven, že potřebujou spát. Tohle je zvláštní věc - všichni naši psi to měli a mají tak, že dokud nepřijde ta poslední večerní procházka, tak to moc neberou, jako že by měli chrápat. Usnou to ho, ale.... není to o tom jdeme spát s tím, že prostě spíme až do rána. A všichni svorně se pak dožadují toho, aby se šlo ven, že už aby konečně mohli jít spát ☐ .